

tidens bedste Kulturstrømninger, at det gjorde Modstand til det yderste. Saadan vil det forhaabentlig altid gaa, at hvis Friheden og Kulturen svigtes fra alle andre Sider, er der et Sted, hvor man staa fast, hvor man gør Modstand til det yderste, nemlig fra Socialdemokratiets Side. (Afbrydelse af *Svendson*). Nu er der en enkelt Mand, der ler, men for 3—4 Aar siden lo det store Flertal. Det gør det ikke længere, nu sidder det og græmmer sig, og nu sidder det og skammer sig, for nu har det vist sig, at det Standpunkt, vi stod paa, var det rette, nu staa dets egen Regering og dets egen Justitsminister paa det samme Standpunkt.

Ved Enkelthederne i dette Lovforslag skal jeg ikke her ved første Behandling dvæle nærmere. Der er i de første Paragraffer, sammenlignet med den gamle Straffelov fra 1866, en Række stærke Skærpselser, som jeg i og for sig er imod, til Gengæld er der humane Bestemmelser, de betingede Straffedomme og om Børns Straffrihed, som vi fra vor Side altid have været stemte for. Jeg skal kun minde om, at Folketinget, for yderligere at sukre Prygleloven, foretog smaa Lempelser i Straffen for andre Forseelser, nogle Mildnelser, der saa bleve stemte ud af Landstinget, og Folketinget vovede ikke at gennemføre disse smaa Lempelser. Jeg ved ikke, hvor langt vi kunne komme i Retning af Detailbehandling, hvor meget der kan naas, maaske er det ikke saa afgørende, for det er jo Forslag til en midlertidig Lov. Den højtærede Justitsminister har meddelt os, at Straffelovkommissionen, hvis Nedsættelse for øvrigt ogsaa var en Følge af den kraftige Modstand, der fra vor og anden Side blev rejst mod Legemsstraffens Genindførelse, inden næste Aars Udløb vil være færdig med sit Arbejde, og at vi saa komme til det, som er i høj Grad fornødent, nemlig en Revision af Straffeloven, og jeg haaber en moderne, en human, en tidssvarende Revision af den helt forældede Straffelov af 1866. Saa derfor er der maaske mindre Grund til fra vor Side at insistere paa Ændringer i dette Lovforslag, skønt vi paa adskillige Punkter kunde ønske saadanne foretagne. Hovedsagen er, at netop ved at gennemføre dette Lovforslag, netop ved ikke at lade den gældende Lov løbe ud af sig selv, men ved at gennemføre dette og derved positivt forkaste Legemsstraffen angrer dette Tings Flertal sin Holdning i 1903—04, erkender dermed, at det var inde paa en gal Vej, erkender, at det da overstemte

Mindretal havde Ret, og derved gives der en Lære, som jeg haaber en anden Gang maa blive dette Ting til Gavn, nemlig, at man bør være paa sin Post overfor saadanne Stemminger som den, der kom frem i 1903, og som den daværende Justitsminister misbrugte.

Dermed skal jeg anbefale dette Lovforslag til hurtig Gennemførelse i dette Ting.

Alfred Christensen: I denne Sag, der her ligger for, den saakaldte Pryglesag, har jeg i Aarens Løb haft Ordet saa mange Gange, at mit Standpunkt her er kendt af alle dette høje Tings Medlemmer. Mit Standpunkt til det nu foreliggende Lovforslag vil være præget af, at da vi i sin Tid gjorde Modstand mod det, der udkom som Lov af 1. April 1905, hægtede vi vor Modstand ene og udtrykkelig imod § 5, den saakaldte Prygleparagraf, og i øvrigt anerkendte vi, at Loven indeholdt mange gode Ting, som dog ikke skyldtes Minister Alberti, men vort eget gode Arbejde. Og da nu Loven kommer frem, uden at Prygleparagraffen er med, vil mit Standpunkt overfor det foreliggende Lovforslag være præget af den Velvillie, som jeg og flere med mig nærrede mod Lovens Tendens i øvrigt.

Det bliver nødvendigt at rekapitulere denne Sag. Det er gjort af Regeringspartiets Ordfører, det er gjort af Socialdemokratiets Ordfører, og jeg er nødt til ogsaa kort at komme tilbage dertil. Men naar jeg forudskikker den Bemærkning, at mit Standpunkt nu er Velvillie, idet Anstødsstenen § 5 er borte, vil det høje Ting forstaa, at jeg saa vidt gør ligt vil unnlade at rippe op i bitre Minder, i det, som den Gang satte Sindene i Bevægelse. Det synes mig ikke at være saa strengt nødvendigt nu som den Gang, og hvis jeg kan, vil jeg søge at undgaa det for at fremme det gode, vi her have liggende for os. Men min Mening om Tingene vil jeg ikke stikke under Stolen, den er kendt for alle, og paa dertil givne Foranledning vil den ogsaa blive baaren synlig til Skue, men af mig selv vil jeg ikke søge Anledning til at bringe den frem.

Første Gang vi saa noget til Prygleloven under Albertis Regimente, var den 13. November 1903. Da forelagde Alberti et Lovforslag med 9 Paragraffer, handlende om Legemsstraf og Nødværge. Man skulde i visse Tilfælde have Ret til at prygle Mandfolk mellem 15 og 55 Aar enten som Enestraf eller som Tillægsstraf, man skulde